

истина за милость и съжальніе, или, както ся случява много пѣти, нѣкой злонравенъ шарлатанъ, който е сиромахъ само отъ лѣность; тойчясъ той добрый человекъ брѣква въ пазухъ-тъ си, и дава все, что има, безъ да ся смисли, че краде тѣжъ милостынижъ отъ оныя, на които е длѣженъ. Пакъ казвамъ, че неговы-ты милостыни сж несмыслены и за наказаніе достойны. Зачтото *трѣбва да сме справедливи, а послѣ щедри и благотворителни.*

При това той не пыта прилично ли или неприлично употрѣблявать милостынижъ-тъ му оніи, на които ѣ дава; оттова много пѣти ся случява, та шарлатанъ-тъ, комуто той е напѣлнилъ пазухъ-тъ, чтомъ ся затули отъ него, да влази въ прѣвжъ-тъ крѣчмѣ, и тамъ да ся опива и да разноси милостынижъ-тъ му раскошно. Затова казвамъ и третій пѣтъ, че той е неблагоразуменъ благодѣтель. Зачтото *рѣдко негова-та щедрость производи нѣкое добро.* Много поблагоразуменъ бы былъ, ако бы находилъ случай на несчастливы-ты да печелятъ сами хлѣба си съ работжъ и съ трудъ; ако бы обрѣщаль вниманіе на това, колко съ той начинъ бы можялъ да имъ помогне не само минутно, но за всякога; или ако, за да бжде увѣренъ, че милостыня-та му ся употрѣблява богоугодно, бы вносилъ то, что му е истина излишно, въ общественжъ-тъ сиромашкжъ касжъ, на кождо цѣль-та е да помага само на оныя, които не сж способни да нахранятъ и да облѣкжтъ сами себе.